

”Ret elskovens dyd”

(1400-tallet)

Ophavssituation:

Per Ræv Lille: ”Ret elskovens dyd”. (1400-tallet). IN: ”Kalliope.org”.

URL-Adresse: <https://kalliope.org/da/text/raev2001101101>

Tekstintroduktion:

I Danmark kender vi kun ganske få navne på litterære forfattere fra middelalderen. Men en af dem, som vi dog kender, er Per Ræv Lille, som var aktiv i løbet af 1400-tallet, hvor han skrev en del Maria-viser, som er viser om Jesus’ moder, Jomfru Maria.

Blandt hans Maria-viser er ”Ret elskovens dyd” den mest berømte, da den nemlig er temmelig tvetydig, for hvem er det egentlig der lovprises i denne vise? Er det Jomfru Maria, eller ....???

[1] Ret elskovens dyd med sang og fryd
det vil jeg love og prise;
et blomster er til, jeg ej nævne vil,
som æres med denne samme vise;
hun er både faver og dydelig
og viis og klog foruden al svig
og tro foruden galde;
som solen for andre små stjerner er,
slig er den jomfru både fjern og nær
blandt fruere og jomfruere alle.
Heja heja, vilde hun mig til sig kalde.

[2] Måtte jeg end fange det blomster at se,
mit hjerte haver lagt i dvale,
da vare jeg end skilt ved alskens ve,
medens jeg ved hende tale,
som jeg haver kærest for allen ting;
vare verdensens kvinder ud inden en ring,
det vare fuld faver en skare,
hendes lige skulde man der ikke finde
blandt fruere og jomfruere og høviske kvinde,
hvo det vilde tage til vare.
Heja heja, Krist gemme hendes liv foruden al fare.

[3] En liljekvist, at ingen det vidste,
jeg havde hende så inderlig kær;
ihvor hun går, ihvor hun står,
hun ligger mit hjerte fuld nær;
det ved vel fader i himmerig,
at jeg så sørger, jeg lignes et lig,
i alle min agt og sinde;
den sorrig jeg bær udi mit bryst,
den haver hun inden mit hjerte tryst,
måtte jeg end glæden finde.
Heja heja, måtte jeg end den lilje vinde.

[4] Nu tykkes mig så udi min hu,
hun vil mig svige, den lilje;
den rige Krist, der alt formå,
da give, hun fremme sin vilje;
det siger jeg på min visselig tro,
hun er den væneste, på jorden må gå,
Krist unde hende sine lige,
jeg arme mand, så lidet jeg kan,
at jeg den lilje så lidet af vandt,
hun vil mig svige, den lilje.
Heja heja, hvi monne hun nu så fige.

[5] Nu vil jeg vende min hu igen,
men vi ej sammen må blive,
skrive inden mit hjerte den liljegren,
så længe som jeg må leve;
hun skal der aldrig slettes af,
vare jeg end ved den hellige grav,
og hun ved verdens ende;
hendes vilje at gøre er jeg til rede,
krybe på mine bare knæ over mark og hede,
om hun mig buden sendte.
Heja heja, siden første sinde jeg hende kendte.

